

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.880 van 30 september 2026
in de zaak A. 248.637/IX-11.014**

In zake: de VZW FACULTEIT VOOR PROTESTANTSE THEOLOGIE EN RELIGIESTUDIES
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Vanheule
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 14 juli 2026, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse regering van 19 juni 2026 ‘tot vastlegging van de lijst van de opleidingen van het hoger beroepsonderwijs en van de bachelor- en masteropleidingen die per instelling worden aangeboden in het hoger onderwijs in het academiejaar 2026-2027’, “in zoverre dat besluit in zijn bijlage 2 de academisch gerichte bacheloropleiding en de masteropleiding in de protestantse theologie en religiestudies van de verzoekende partij niet opneemt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking van 16 juli 2026 werd de procedurekalender vastgesteld.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 september 2026.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Vangeel, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Dirk Vanheule, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster, de vzw Faculteit voor Protestantse Theologie en Religiestudies (FPTR), is een ambtshalve geregistreerde instelling voor hoger

onderwijs die de graden van bachelor, master en doctor mag verlenen in het studiegebied ‘godsdienswetenschappen’.

3.2. Op 2 juni 2023 ontvangt de Nederlands-Vlaamse accreditatieorganisatie (NVAO) een accreditatieaanvraag van verzoekster voor haar opleidingen bachelor en master of arts in de protestantse theologie en religiestudies. De NVAO is de accreditatieorganisatie in de zin van artikel I.3, 3°, van de Codex Hoger Onderwijs (hierna ‘CHO’ of ook ‘de codex’), namelijk “de organisatie die bij internationaal verdrag aangewezen is om de accreditatie van opleidingen te verlenen, de toets nieuwe opleiding en de instellingsreview uit te voeren”.

Bedoeld “internationaal verdrag” is het verdrag tussen de Vlaamse Gemeenschap van België en het Koninkrijk der Nederlanden ‘inzake de accreditatie van opleidingen binnen het Vlaamse en Nederlandse hoger onderwijs’ van 3 september 2003, dat voor de Vlaamse Gemeenschap is goedgekeurd bij decreet van 2 april 2004 (*BS* 12 november 2004 en 18 mei 2004), zoals gewijzigd bij protocol van 12 december 2012 en 16 januari 2013, goedgekeurd bij decreet van 29 november 2013 (*BS* 18 maart 2014).

3.3. De beoordeling van de opleidingen leidt voor elk ervan tot een “positief besluit opleidingsaccreditatie met beperkte geldigheidsduur van 2 jaar”, hetgeen betekent dat volgens de NVAO “op basis van het beoordelingsrapport [...] onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken, vermeld in artikel II.170/1, in de opleiding aanwezig zijn” (artikel II.170/18, § 4, 2°, CHO).

3.4. Op 28 januari 2025 ontvangt de NVAO een aanvraag voor de beoordeling van de opleidingen bachelor en master of arts in de protestantse theologie en religiestudies van de FPTR. Het betreft een beoordeling *ex* artikel II.170/18, § 4, 3°, CHO ná de eerder genomen positieve accreditatiebesluiten met beperkte geldigheidsduur.

Op 27 augustus 2025 neemt de NVAO negatieve accreditatiebesluiten met betrekking tot de bachelor en de master of arts in de protestantse theologie en religiestudies. Hiertegen voert verzoekster de georganiseerde bezwaarprocedure bij het daartoe bij de NVAO ingestelde adviescollege.

Op 29 januari 2026 adviseert dat college om het bezwaar gegrond te verklaren “in zoverre de NVAO niet de mogelijkheid heeft onderzocht dat er ten tweede male nieuwe voorwaardelijke, positieve accreditatiebesluiten genomen konden worden met betrekking tot de bachelor- en de masteropleiding”.

De herbeoordeling resulteert finaal zowel voor de bachelor- als voor de masteropleiding op 25 februari 2026 in een negatief accreditatiebesluit.

Met arrest nr. 266.972 van 10 juni 2026 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze accreditatiebesluiten omdat de bestreden besluiten niet uitgaan van een Belgische administratieve overheid en hij zich daarom, op het eerste gezicht, niet bevoegd acht om van de vordering kennis te nemen.

3.5. Met bijlage 2 van het bestreden besluit van 19 juni 2026 legt de Vlaamse regering de lijst vast van de bachelor- en masteropleidingen die “de andere ambtshalve geregistreerde instellingen en de geregistreerde instellingen” kunnen aanbieden, vermeld in artikel II.170, § 2, derde lid, CHO. In die bijlage 2 worden de academisch gerichte bacheloropleiding en de masteropleiding in de protestantse theologie en religiestudies van verzoekster niet opgenomen.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van de vordering

4. Verzoekster preciseert in het inleidend verzoekschrift dat zij het bestreden besluit uitsluitend aanvecht “in de mate dat het haar opleidingen niet in de lijst opneemt”; zij “vordert geen vernietiging van de lijst voor het overige”.

Verzoekster bestrijdt met andere woorden de impliciete weigering om haar opleidingen in bijlage 2 van het besluit van 19 juni 2026 op te nemen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verweerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn. Dat is, zoals hierna zal blijken, niet het geval.

VI. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

VII. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

7. In het inleidend verzoekschrift wijst verzoekster, wat de spoedeisendheid betreft, onder meer op een financieel nadeel dat haar voortbestaan bedreigt:

“Blijkens de door de boekhouder [N] op 26 maart 2026 vastgestelde jaarrekening 2025 (stuk 7) is de toestand van de verzoekende partij in één boekjaar acuut verslechterd door de verschillende juridische procedures in nasleep van de negatieve beoordeling van de NVAO: het resultaat sloeg om naar -40.057,08 euro (tegenover +23.246,37 euro in 2024); het eigen

vermogen werd negatief en beloopt -30.303,22 euro; de liquide middelen halveerden (van 84.736,97 naar 42.202,76 euro); en de verzoekende partij beschikt over een negatief werkkapitaal in de orde van -32.470 euro, op een balanstotaal van 194.983,65 euro. Het betreft geen prognose, maar een door een externe derde vastgestelde toestand.

De verzoekende partij is voor ongeveer 63 % van haar academische begroting (ongeveer 200.000 euro op een totaal van ongeveer 317.000 euro) afhankelijk van de subsidie van artikel III.114, § 1, van de Codex Hoger Onderwijs. Die subsidie is naar de bewoordingen van de wettekst zelf gekoppeld aan ‘de organisatie van de graden die zij kunnen verlenen in overeenstemming met artikel II.105 en II.106’. Door de niet-opname op de lijst vervalt de graadverleningsbevoegdheid, en daarmee de wettelijke grondslag van de subsidie. Die causale keten – geen opname op de lijst, geen rechtsgrond voor diploma’s, wegvallen van de subsidiegrondslag – is niet door de verzoekende partij bedacht, maar uitdrukkelijk bevestigd door de Regeringscommissaris zelf, onder meer in zijn mededeling van 5 maart 2026 dat er voor het academiejaar 2026-2027 en volgende ‘geen rechtsgrond meer’ bestaat voor het afleveren van diploma’s (stukken 10 en 4). Gelet op het ontbreken van enige reserve kan dat nadeel niet worden hersteld door de loutere mogelijkheid van een latere nietigverklaring.”

8. De verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Alhoewel verzoekende partij de jaarrekeningen voorlegt overtuigt zij niet dat het financiële nadeel haar voortbestaan bedreigt, temeer daar zij zelf aangeeft dat de personeelskost van twee hoogleraren door hun emeritaat en niet-vervanging wegvalt.

Dit nadeel vloeit bovendien voort uit reeds in het verleden gemaakte kosten voor procedures tegen de NVAO en is herstelbaar door een schadevergoeding in geval van eventuele vernietiging.

Het bestreden besluit heeft geen rechtstreekse impact op de subsidiëring die verzoeker op basis van het Decreet Hoger Onderwijs geniet. Bovendien start de volgende subsidieronde pas in 2028, ogenblik waarop er reeds een uitspraak ten gronde door uw Raad zal zijn.”

Beoordeling

9. Verzoekster wijst op een financieel nadeel. Hierbij dient vooreerst in herinnering te worden gebracht dat een financieel nadeel in beginsel niet volstaat om de behandeling van een zaak bij spoedeisendheid te verantwoorden. Een dergelijk nadeel kan immers in principe na een annulatiearrest hersteld worden. Dit is uitzonderlijk anders, indien bijzondere redenen worden aangevoerd

waaruit blijkt dat de omvang van het financiële nadeel op de situatie van de verzoekende partij een zodanige impact heeft dat zij dit niet kan dragen tot de uitspraak ten gronde. Opdat een financieel nadeel de spoedeisendheid van de vordering zou kunnen aantonen, is vereist dat de verzoekende partij concreet aannemelijk maakt dat zij door de bestreden beslissing in een dermate precaire situatie terechtkomt dat de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar persoonlijk veroorzaakt, niet kunnen worden gedragen gedurende de gewone doorlooptijd van de annulatieprocedure.

10. Naast de acute verslechtering van haar financiële toestand in één boekjaar, waarvoor verzoekster de op 26 maart 2026 door een externe boekhouder opgestelde jaarrekening 2025 bijbrengt, wijst verzoekster erop dat zij voor 63% van haar academische begroting afhankelijk is van de subsidie van artikel III.114, § 1, CHO, die naar de bewoordingen van deze wettekst gekoppeld is aan de “organisatie van de graden die zij kunnen verlenen in overeenstemming met artikel II.105 en II.106”. Dit wordt niet in vraag gesteld door de verwerende partij. Dat de actuele financiële situatie van verzoekster ten dele het gevolg is van kosten die zij heeft gemaakt voor procedures tegen de NVAO om precies dit nadeel te keren, kan haar bezwaarlijk ten kwade worden geduid.

Er kan in dat licht worden aangenomen dat het mogelijke verlies van de subsidie, die meer dan de helft van haar academische begroting uitmaakt, verzoekster in haar voortbestaan bedreigt.

Volgens de verwerende partij is het verlies van deze subsidie alsnog hypothetisch. De verwerende partij werd in het auditorsverslag uitgenodigd om dit verweer toe te lichten en te concretiseren. Op de terechtzitting wijst de verwerende partij erop dat op dit ogenblik nog geen besluit voorligt dat aan de subsidies van verzoekster raakt. Dit betekent, eensdeels, dat verzoekster concreet kan becijferen wat haar financiële toestand is en onder verwijzing naar de regelgeving aannemelijk maakt dat het bestreden besluit een dadelijke weerslag heeft op haar subsidiëring en, anderdeels, dat de verwerende partij niet op becijferde wijze kan

weerleggen omdat verzoekster nog effectief, minstens gedeeltelijk, op toelagen zou kunnen rekenen in de nabije toekomst, bijvoorbeeld voor projectonderzoek.

Dit leidt tot de conclusie dat verzoekster het financiële nadeel op voldoende wijze aantoonst en dat dit nadeel van aard is om haar in zulk een precarie toestand te laten verzeilen dat haar voortbestaan tijdens de duur van de annulatieprocedure in het gedrang komt.

11. Aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is aldus voldaan, zonder dat de Raad de andere door verzoekster ingeroepen nadelen moet beoordelen.

VIII. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de “onderzoeksplicht”.

Zij licht dit toe als volgt:

“20. Uiteenzetting. Elke administratieve overheid is gehouden haar beslissing te steunen op een zorgvuldig en volledig onderzoek van alle relevante gegevens, en op motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en de beslissing kunnen dragen. Een overheid mag zich niet kritiekloos verlaten op de beoordeling door een andere instantie wanneer zij weet of behoort te weten dat aan die beoordeling ernstige gebreken kleven; in dat geval rust op haar een verzwaarde onderzoeks- en motiveringsplicht.

21. Toepassing. Het bestreden besluit weert de opleidingen van de verzoevende partij uit de lijst zonder enige eigen afweging of motivering; het leidt dat gevolg louter en mechanisch af uit de negatieve accreditatiebesluiten van de NVAO. Nochtans wist of behoorde de Vlaamse Regering – via de regeringscommissaris – te weten dat aan die NVAO-besluiten ernstige gebreken kleven. Het eigen beroepsorgaan van de NVAO, het Adviescollege voor bezwaren, had immers in zijn advies nr. 2026/01 van 29 januari 2026

geoordeeld dat de tekortkomingen geen negatief accreditatiebesluit konden dragen, dat de NVAO geen evenwichtige (holistische) afweging had gemaakt, en dat het bezwaar gegrond was. Bovendien staat vast dat die NVAO-besluiten aan geen enkele rechterlijke toetsing kunnen worden onderworpen.

22. Het gewicht van die wetenschap klemmt te meer nu het negatieve standpunt van de NVAO werd tegengesproken door álle organen die de regelgeving juist had ingesteld om de kwaliteit en de evenredigheid te beoordelen: de beoordelingscommissie oordeelde unaniem dat een negatief besluit ‘een te zware en totaal onverantwoorde sanctie’ zou zijn; vier van haar vijf leden bevestigden op 9 september 2025 schriftelijk dat het negatieve besluit ‘buiten proportie’ was; en het Adviescollege voor bezwaren verklaarde het bezwaar gegrond en stelde vast dat de NVAO de vereiste evenwichtige afweging van de negatieve én de positieve elementen niet kenbaar in het besluit had gemaakt en zichzelf ‘een te beperkte rol toebedeelt’. Een zorgvuldige overheid kan een dergelijk, intern volledig weersproken besluit niet kritiekloos tot het hare maken.

22bis. Door in die omstandigheden zonder eigen onderzoek en zonder enige motivering de verstreckende gevolgen van een gebrekkig, intern tegengesproken en niet-toetsbaar besluit over te nemen, heeft de Vlaamse Regering haar materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en haar onderzoeksplicht geschonden. Minstens diende zij in het bestreden besluit te verantwoorden waarom zij zich, niettegenstaande het andersluidende advies van het Adviescollege en het ontbreken van rechterlijke toetsing, op de NVAO-besluiten meende te mogen verlaten. Het middel is gegrond, en is hoe dan ook ernstig in de zin van artikel 17, § 1.

22ter. Voor zover de verwerende partij zou aanvoeren dat haar bevoegdheid om de lijst vast te stellen gebonden is en dat de uitsluiting van de verzoevende partij het onvermijdelijke gevolg is van het negatieve accreditatiebesluit, doet die tegenwerping aan het voorgaande geen afbreuk. Een gebonden bevoegdheid veronderstelt immers dat de wettelijke voorwaarden voor het gebonden gevolg op rechtmatige en deugdelijk vastgestelde wijze zijn vervuld; zij ontslaat de overheid niet van haar plicht zich ervan te vergewissen dat de grondslag waarop zij steunt niet kennelijk gebrekkig of onwettig is, en evenmin van haar verplichting tot een afdoende motivering. De verwerende partij kon zich niet beperken tot een mechanische toepassing, nu zij wist of behoorde te weten dat het onderliggende accreditatiebesluit door de eigen organen van de NVAO inhoudelijk was tegengesproken en aan geen rechterlijke toetsing kon worden onderworpen.”

Beoordeling

13.1. De Vlaamse regering legt overeenkomstig artikel II.170, § 2, CHO de lijst vast “van de opleidingen van het hoger beroepsonderwijs en van de

bachelor- en masteropleidingen die conform deze codex per instelling aangeboden kunnen worden”.

Één van de voorwaarden om een opleiding “conform deze codex” aan te bieden, zo leert artikel II.133, § 1, CHO, is de accreditatie “overeenkomstig deze codex”. Het gebrek aan of verlies van een accreditatie heeft tot gevolg dat de betrokken onderwijsinstelling de bedoelde opleidingen niet of niet meer mag aanbieden, althans niet om te leiden tot een van overheidswege erkend diploma.

13.2. De opleidingen waarop het geschil betrekking heeft, beschikken niet (meer) over zo een accreditatie overeenkomstig de codex.

13.3. Aan de goedkeuring van het thans bestreden besluit ging een ‘Nota aan de Vlaamse regering’ (VR 2026 1906 DOC.0638/1) vooraf, waarin de wijziging ten aanzien van verzoekster is toegelicht:

“De accreditaties van de academische bacheloropleiding ‘Bachelor in de protestantse theologie en religiestudies’ en de masteropleiding ‘Master in de protestantse theologie en religiestudies’ vervallen op 30 september 2026. Er werd een nieuwe accreditatie aangevraagd bij de NVAO, maar deze ontvingen een negatief accreditatiebesluit op 25 februari 2026. De opleidingen worden niet meer opgenomen in de lijst.”

14. Uit deze summiere samenvatting van wat voorafging aan het bestreden besluit blijkt, zo lijkt, dat de Vlaamse regering de bepalingen van de codex toepast en met de negatieve accreditatiebesluiten hiertoe beschikt over de rechtens vereiste feitelijke grondslag, zodat het besluit *prima facie* voldoet aan de materiële motiveringsplicht.

Het accreditatiesysteem, zoals dit door de decreetgever is uitgewerkt in de codex en uitvoerig toegelicht door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, lijkt inderdaad geen eigen beoordelingsruimte te laten aan de Vlaamse regering om zélf de kwaliteit van de aangeboden opleidingen te beoordelen. De accreditatieorganisatie treedt op, zo lijkt, als een onafhankelijk en autonoom or-

gaan en formuleert bindende besluiten. Voor zover verzoekster het anders ziet en de verwerende partij in die mate verwijt het bestreden besluit “zonder eigen onderzoek en zonder enige motivering” genomen te hebben, is het middel niet ernstig.

15. De vraag die het middel aan de orde brengt evenwel, betreft de mate van controle door de regering over de werkzaamheden van de accreditatieorganisatie, indien aan die accreditatiebesluiten “ernstige gebreken kleven”. In dat geval, zo betoogt verzoekster, zijn de wettelijke voorwaarden om van een gebonden bevoegdheid te spreken niet vervuld.

16. Hoe interessant deze rechtsvraag in het algemeen ook is, er moet voor de voorliggende zaak slechts rekening worden gehouden met hetgeen verzoekster in het debat brengt als “ernstige gebreken”. Er is geen reden om in een schorsingsprocedure – waarbij de mogelijkheid van woord en wederwoord van de partijen en een passend onderzoek door het auditoraat tot een minimum beperkt blijft – een principiële rechtsvraag die de grenzen van het geding ruim overschrijdt zelfs maar voorlopig te beantwoorden, als blijkt dat het middel hoe dan ook niet kan overtuigen.

17. Welnu, in de al bij al vrij korte toelichting bij het middel refereert verzoekster in dat verband enkel aan het anders luidende advies van het adviescollege en “het ontbreken van rechterlijke toetsing”.

18. Wat het beweerd ontbreken van rechterlijke toetsing betreft, wordt verwezen naar het derde middel.

19.1. Wat de verwijzing naar het adviescollege betreft, lijkt dit advies betrekking te hebben op de mogelijkheid om ten tweede male een tijdelijk positief accreditatiebesluit te verlenen. Het uitgangspunt van verzoekster lijkt bijgevolg te zijn dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd noch onderzocht of het mogelijk is om een nieuw positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur te nemen.

19.2. Artikel II.170/18, § 4, CHO bepaalt tot welke rechtsgevolgen de beoordeling van de kwaliteit van een opleiding leidt. Deze bepaling luidt:

“De accreditatiebesluiten hebben in de volgende gevallen de volgende rechtsgevolgen:

1° als de accreditatieorganisatie op basis van het beoordelingsrapport, vermeld in artikel II.170/15 of II.170/17, § 3, in redelijkheid besluit dat afdoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken, vermeld in artikel II.170/1, in de opleiding aanwezig zijn, neemt ze een positief accreditatiebesluit. Het positieve accreditatiebesluit heeft een geldigheidsduur van zes jaar;

2° als de accreditatieorganisatie op basis van het beoordelingsrapport, vermeld in artikel II.170/15 of II.170/17, § 3, in redelijkheid besluit dat onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken, vermeld in artikel II.170/1, in de opleiding aanwezig zijn, neemt ze een positief accreditatiebesluit met een beperkte geldigheidsduur van ten hoogste drie jaar. Uiterlijk drie maanden voor het einde van die periode neemt de accreditatieorganisatie een nieuw besluit op basis van een nieuwe beoordeling door een commissie.

De beperkte geldigheidsduur wordt in geval van een nieuw positief accreditatiebesluit in mindering gebracht van de algemene geldigheidsduur van zes jaar;

3° als de accreditatieorganisatie op basis van het beoordelingsrapport na de nieuwe beoordeling, vermeld in punt 2°, in redelijkheid besluit dat nog steeds onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken, vermeld in artikel II.170/1, in de opleiding aanwezig zijn, neemt ze een negatief accreditatiebesluit. Het instellingsbestuur zet de opleiding stop. De instelling garandeert dat de studenten hun opleiding kunnen voortzetten door samenwerking met een andere instelling. De Vlaamse Regering kan maatregelen nemen als de instelling daartoe in gebreke blijft. Het instellingsbestuur kan de opleiding binnen zes jaar niet heropstarten.”

De codex voorziet aldus in drie mogelijke accreditatiebesluiten.

Punt 3° betreft de thans voorliggende nieuwe beoordelingen van 25 februari 2026 die volgen op het in punt 2° bedoelde “positief accreditatiebesluit met een beperkte geldigheidsduur”. De codex schrijft voor dat indien na een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur na de nieuwe beoordeling nog steeds onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken in de opleiding aanwezig zijn, de accreditatieorganisatie een negatief accreditatiebesluit neemt.

De codex lijkt met andere woorden geen beoordelingsruimte te laten. Na een positief accreditatiebesluit met een beperkte geldigheidsduur kan op het eerste gezicht enkel een positief of een negatief besluit volgen, afhankelijk van de bevindingen over de kwaliteitskenmerken in het beoordelingsrapport.

Anders dan verzoekster beweert, slaan de bewoordingen ‘in redelijkheid besluit’ in artikel II.170/18, § 4, 3°, CHO niet op de aard van het te nemen besluit maar op de beoordeling van de kwaliteitsvereisten van de opleiding.

Verzoekster lijkt bijgevolg van het verkeerde uitgangspunt te vertrekken. Het gegeven dat eerst een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur is genomen, kan er, na vaststelling dat aan de opgelegde voorwaarden niet is voldaan en de kwaliteitseisen voor de opleiding bijgevolg nog steeds niet zijn geborgd, *prima facie* enkel toe leiden dat een negatief accreditatiebesluit wordt gegeven. Dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd noch onderzocht of een nieuw positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur mogelijk is, kan haar dan niet worden verweten.

19.3. Zoals verzoekster opmerkt, heeft het adviescollege op 29 januari 2026 aan de NVAO geadviseerd om haar bezwaar gegrond te verklaren “in zoverre de NVAO niet de mogelijkheid heeft onderzocht dat er ten tweede male nieuwe voorwaardelijke, positieve accreditatiebesluiten genomen konden worden met betrekking tot de bachelor- en de masteropleiding”. Zoals hierna bij de bespreking van het tweede middel nader wordt aangegeven, heeft de NVAO dat onderzoek nadien echter wél uitgevoerd, met een conclusie waarvan verzoekster vooralsnog niet aantoonde dat ze onwettig is.

Het uitvoerige advies van het adviescollege wijst er wel op dat een andere, “teleologische interpretatie” van de codex mogelijk is, die onder bepaalde omstandigheden en mits het vervuld zijn van bepaalde voorwaarden, zou kunnen inhouden dat een bijkomende tijdelijke positieve beslissing wordt genomen. Het valt de Raad van State niet toe om eigener beweging dit advies te ontleden

en erover standpunt in te nemen, nu verzoekster het ook niet zo in het middel heeft uitgewerkt.

19.4. Aangezien verzoeksters zienswijze steunt op een *prima facie* fallende interpretatie van de betrokken codexbepaling, hoeft de vraag of en in welke mate de Vlaamse regering gebonden is door accreditatiebesluiten waaraan “ernstige gebreken” kleven niet te worden beantwoord. In dit middel is zo een ernstig gebrek voorshands niet aangetoond.

20. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

21. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 159 van de Grondwet. Zij licht dit middel toe als volgt:

“23. Uiteenzetting. Krachtens artikel 159 van de Grondwet passen de hoven en rechtbanken – en de Raad van State – de besluiten en verordeningen slechts toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Deze exceptie van onwettigheid is niet aan een termijn gebonden en kan worden ingeroepen ten aanzien van de onwettige handeling die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, ook wanneer die onderliggende handeling definitief is geworden.

24. Toepassing. Het bestreden besluit geeft uitvoering aan de negatieve accreditatiebesluiten van de NVAO. Die besluiten zijn op meerdere zelfstandige gronden onwettig:

(i) Schending van de bijzondere motiveringsplicht (artikel 38 van het Reglement Bestuursbeginselen van de NVAO). De NVAO was verplicht haar afwijking van het advies van het Adviescollege punt voor punt te motiveren, maar beantwoordde slechts één onderdeel – haar eigen lezing van artikel II.170/18, § 4, 3° – en liet de dragende overwegingen van het advies (de erkende deficiëntie van de eerste review, het ‘zuiver formele’ informatiegebrek, de remediëringcapaciteit, de toepasselijke bestuursbeginselen) onbeantwoord.

(ii) Onjuiste rechtsopvatting. De stelling dat artikel II.170/18, § 4, 3°, ‘geen interpretatieruimte’ laat, miskent dat de woorden ‘in redelijkheid besluit’ een beoordelingsmarge inhouden en dat een teleologische interpretatie –

zoals door het volledig en exclusief door de NVAO samengestelde Adviescollege ontwikkeld – een tweede voorwaardelijke, in de tijd beperkte acreditatie toelaat.

(iii) Schending van het fair-playbeginsel en van de rechten van verdediging. De FPTR werd definitief gesanctioneerd voor het niet-remediëren van gebreken die zij niet kón remediëren, nu de eerste review – door de NVAO zelf erkend – deficiënt was en die gebreken nooit als voorwaarden waren opgelegd (de catch-22). Het verweer dat de FPTR in 2023 bezwaar of beroep had moeten aantekenen, faalt: de deficiëntie was toen niet kenbaar – zij is pas aan het licht gekomen toen de tweede beoordelingscommissie vaststelde dat de eerste review de noodzakelijke ontwikkelpunten niet had blootgelegd – en men kan een instelling niet verwijten niet te zijn opgekomen tegen een voor haar gunstig (positief) besluit. Het Adviescollege heeft uitdrukkelijk vastgesteld dat de FPTR aldus ‘met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid’ de kans op remediëring is ontnomen.

(iv) Willekeur en schending van het eigen beoordelingskader. De NVAO herkwalficeerde aanbevelingen van de beoordelingscommissie – die volgens het bindende beoordelingskader nooit een negatief besluit kunnen dragen – tot voorwaarden, en gebruikte ze mede als grondslag voor het negatieve besluit, zonder draagkrachtige motivering.

(v) Schijnmotivering en schending van de materiële motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991). De NVAO selecteerde uitsluitend negatieve elementen en liet de positieve vaststellingen volledig buiten beschouwing, in strijd met de in het beoordelingskader voorgeschreven holistische beoordeling.

(vi) Onjuiste, mechanische knock-outtoets, intern tegenstrijdig met de eigen motivering. De NVAO claimt een holistische beoordeling te maken, maar stelt tegelijk dat één enkele tekortkoming of voorwaarde volstaat voor een negatief besluit. Beide standpunten zijn onverenigbaar: een holistische beoordeling waarin de samenhang van het geheel bepalend is, sluit een autonoom knock-outcriterium per kwaliteitskenmerk net uit. Het Adviescollege heeft die knock-outlogica uitdrukkelijk verworpen: het is ‘door het geheel van de elementen, en niet één element afzonderlijk’ dat moet worden geoordeeld (advies, p. 17). De benadering is bovendien onverenigbaar met de ESG 2015, die de Codex als referentiekader aanmerkt.

Aan deze gronden doet niet af dat de NVAO inroept dat ‘één enkele voorwaarde volstaat’, zodat het wegvallen van een grief het besluit onverlet zou laten. Die redenering stuit op het oordeel van het eigen beroepsorgaan van de NVAO: het Adviescollege heeft net de enige standhoudende oorspronkelijke voorwaarde – het informatiegebrek – als ‘zuiver formeel’ gekwalificeerd en geoordeeld dat dit gebrek ‘op zichzelf genomen onvoldoende zwaar weegt voor een definitieve weigering’ (advies, p. 14). De grondslag waarop de NVAO zegt te kunnen terugvallen, draagt het negatieve besluit dus niet, zodat de pluraliteit van motieven het besluit niet redt.

(vii) Ontbreken van de vereiste evenwichtige afweging. Het Adviescollege heeft uitdrukkelijk geoordeeld dat in de beslissing zelf moet worden aangegeven dat zij op grond van een afweging van de negatieve én de positieve aspecten tot stand is gekomen, dat een duidelijke afweging van de

verschillende elementen in het besluit terug te vinden moet zijn, en dat het ‘niet aan de rechtsonderhorige is om de afweging zelf te maken’ (advies, p. 17). Het stelde tevens vast dat de NVAO ‘zichzelf een te beperkte rol toebedeelt’ (advies, p. 16). Een dergelijke kenbare, evenwichtige afweging ontbreekt in de bestreden accreditatiebesluiten. Dat dit ontbreekt, is geen betwisting tussen partijen maar een vaststelling van het beroepsorgaan dat de regelgeving juist ter waarborging van die afweging heeft ingesteld.

25. Krachtens artikel 159 van de Grondwet dient de Raad de toepassing van die onwettige NVAO-besluiten te weren. Dat de Raad ten aanzien van de NVAO geen rechtstreekse vernietigingsbevoegdheid heeft, staat daaraan niet in de weg: artikel 159 is een onderscheiden, niet aan een termijn gebonden mechanisme van wettigheidstoetsing dat elke rechter verplicht onwettige overheidshandelingen die de grondslag van de te beoordelen beslissing vormen, buiten toepassing te laten. Nu het bestreden besluit volledig op die onwettige NVAO-besluiten steunt, kan het niet in stand blijven. Het middel is minstens ernstig.

25bis. Voor zover zou worden tegengeworpen dat het onderliggende accreditatiebesluit uitgaat van een buitenlandse overheid en daarom ook aan een incidentele toetsing zou ontsnappen, faalt die tegenwerping. De verwerende partij heeft immers zelf, in de procedure die tot het arrest nr. 266.972 heeft geleid, verdedigd dat de NVAO overeenkomstig artikel 2.2 van het accreditatieverdrag ‘administratieve rechtshandelingen naar Belgisch recht’ stelt die rechtsgevolgen hebben in de Belgische rechtsorde. Een handeling die naar het oordeel van de verwerende partij zelf een administratieve rechtshandeling naar Belgisch recht is, valt onder het toepassingsgebied van artikel 159 van de Grondwet. De verwerende partij kan die kwalificatie niet invoeren om de rechtsmacht over de NVAO te bepleiten, en haar vervolgens verworpen zodra zij tot de onwettigheidsexceptie leidt.”

Beoordeling

22.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel, omdat de Raad van State volgens haar niet vermag de accreditatiebesluiten met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

22.2. In de huidige stand van de rechtspleging mag deze exceptie onbesproken blijven. Opdat de Raad op de eis van verzoekster zou ingaan, moet deze immers kunnen aantonen dat de accreditatiebesluiten inderdaad onwettig zijn – of, in deze stand van de rechtspleging: onwettig lijken te zijn. Zoals hierna wordt uiteengezet, overtuigt op het eerste gezicht geen van de zeven daartoe door verzoekster aangevoerde argumenten.

23.1. In punt (i) voert verzoekster de schending aan van “de bijzondere motiveringsplicht”, vervat in artikel 38, § 1, van het reglement Bestuursbeginselen van de NVAO. Zij stelt dat de NVAO verplicht was de afwijking van het advies van het adviescollege “punt voor punt” te motiveren.

23.2. Verzoekster verzuimt om het ingeroepen “reglement Bestuursbeginselen van de NVAO” bij haar verzoekschrift neer te leggen. Ook de verweerende partij heeft dat reglement niet opgenomen in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat voormeld artikel 38 bepaalt dat de NVAO een “bijzondere motiveringsplicht” in acht neemt ingeval het advies van het adviescollege niet wordt gevolgd.

23.3. Verzoekster toont niet aan dat voornoemde bepaling voorschrijft dat een advies waarvan wordt afgeweken puntsgewijs wordt weerlegd. Om te voldoen aan de “bijzondere motiveringsplicht” volstaat het, zo lijkt, dat uit de opgegeven redenen in het navolgende besluit kan worden afgeleid waarom adviezen in andersluidende zin niet worden gevolgd.

23.4. Naar aanleiding van de bezwaarprocedure adviseert het adviescollege het bezwaar van verzoekster zowel wat de bachelor- als de masteropleiding betreft gegrond te verklaren, maar dit uitsluitend “in zoverre de NVAO niet de mogelijkheid heeft onderzocht dat er ten tweede male nieuwe voorwaardelijke, positieve accreditatiebesluiten genomen konden worden met betrekking tot de bachelor- en de masteropleiding”.

Dat onderzoek heeft de NVAO nadien echter wél uitgevoerd, zo blijkt uit de volgende passus uit de accreditatiebesluiten:

“Een tweede positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur, zoals gesuggereerd door het Adviescollege, behoort – hoe billijk dat in bepaalde situaties ook mag lijken – decretaal niet tot de mogelijkheden. De Codex Hoger Onderwijs schrijft voor dat indien de NVAO na een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur vaststelt dat nog steeds onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken in de opleiding aanwezig zijn, de NVAO een negatief accreditatiebesluit neemt. De Codex

Hoger Onderwijs laat in dit verband geen interpretatieruimte: na het benutten van een eerste beperkte geldigheidsduur rest enkel een definitieve bevestiging van de kwaliteit via een positief accreditatiebesluit, dan wel een negatief accreditatiebesluit.

Een en ander is ook logisch in het licht van de taak van de NVAO, die als onafhankelijk accreditatieorgaan instaat voor de bewaking van de kwaliteit van de opleidingen en erover waakt dat de door deze opleidingen afgeleverde diploma's beantwoorden aan de Europees opgelegde standaarden. Het is, geheel ten overvloede, de overtuiging van de NVAO dat de regelgever met het voorzien van één enkele herkansingsmogelijkheid een evenwicht heeft willen nastreven tussen enerzijds de belangen van opleidingen en instelling, en anderzijds de belangen van hun belangrijkste stakeholders, de studenten. Immers, elke mogelijkheid tot een herbeoordeling die een academiejaar overschrijdt, impliceert het bestaan van een bijkomend cohort studenten dat geen garanties heeft over de kwaliteit van het onderwijs, en dus over de validiteit van het nagestreefde en behaalde diploma.

Vanuit dit perspectief zijn meerdere herbeoordelingen van dezelfde opleiding, die er herhaaldelijk niet in slaagt de vastgestelde tekortkomingen te remediëren, onwenselijk. Dit zou namelijk de waarde van diploma's ondermijnen en tot de uitholling van het maatschappelijk vertrouwen in de kwaliteit van het hoger onderwijs leiden.

Het gegeven dat na een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur enkel of een positief accreditatiebesluit of een negatief accreditatiebesluit kan volgen, is ten andere niet nieuw. Het voormalige artikel 60 van het decreet van 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen voorzag reeds in een gelijkaardige regeling. Ook daar was voorzien dat na een eerste positieve accreditatie met beperkte geldigheidsduur en een daaropvolgende (beperkte) nieuwe visitatie, slechts twee uitkomsten mogelijk waren: ofwel een positief accreditatiebesluit voor de resterende duur, indien alsnog aan alle generieke kwaliteitswaarborgen werd voldaan, ofwel het verval van de accreditatie, dat wat de gevolgen betreft kan worden gelijkgesteld met een negatief accreditatiebesluit.

De huidige regeling in de Codex Hoger Onderwijs sluit hier naadloos bij aan.

De kwaliteit van de opleiding wordt beoordeeld op basis van de integrale beoordelingsgrond waarbij de samenhangende vragen en de kwaliteitskenmerken niet afzonderlijk worden gewogen. Het besluit vloeit voort uit een holistisch en beargumenteerd oordeel op basis van de bevindingen uit het gevoerde onderzoek. Elk van de onderliggende beoordelingselementen is dus essentieel voor het garanderen van de opleidingskwaliteit. Indien op één of meerdere van deze elementen ernstige tekortkomingen worden vastgesteld, kan dit volstaan voor een negatieve beoordeling, zelfs wanneer andere elementen wel aan de verwachtingen voldoen. Het zijn dus noodzakelijke kwaliteitsvoorwaarden.

[...]

Eindbeslissing

Conform artikel 38 van het Reglement inzake de bestuursbeginselen van toepassing bij de besluitvorming door de NVAO (2019) neemt de NVAO, na kennisname van het advies van het Adviescollege voor bezwaren, een eindbeslissing.

De NVAO heeft kennisgenomen van het tegen het ontwerpbesluit van 27 augustus 2025 ingediende bezwaarschrift en van het advies van het Adviescollege voor bezwaren van 29 januari 2026.

Het Adviescollege adviseert het bezwaar gegrond te verklaren, uitsluitend in zoverre het College van oordeel is dat de NVAO niet heeft onderzocht of na de herbeoordeling opnieuw een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur had kunnen worden genomen met betrekking tot de bachelor- en de masteropleiding.

Uit hetgeen hoger werd toegelicht, volgt dat de NVAO de suggestie van het Adviescollege als zou een tweede positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur mogelijk zijn, niet kan bijtreden, zodat de NVAO met toepassing van de Codex Hoger Onderwijs, in het bijzonder artikel II.170/18, § 4, 3°, beslist tot het nemen van een negatief accreditatiebesluit.

Artikel II.170/18, § 4, 3° Codex Hoger Onderwijs regelt uitputtend de rechtsgevolgen van een herbeoordeling volgend op een positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur. Indien bij de herbeoordeling wordt vastgesteld dat nog steeds onvoldoende geborgd wordt dat de kwaliteitskenmerken in de opleiding aanwezig zijn, schrijft dit artikel dwingend voor dat een negatief accreditatiebesluit wordt genomen. Het decretaal kader biedt in dat geval geen grondslag voor het onderzoeken of nemen van een tweede positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur.

Nu bij de herbeoordeling is vastgesteld dat niet of onvoldoende is voldaan aan de voorwaarden die zijn opgelegd bij het accreditatiebesluit van 27 september 2023 en dat de kwaliteitskenmerken van de opleiding niet afdoende zijn geborgd, beschikt de NVAO niet over beslissingsruimte anders dan het nemen van een negatief accreditatiebesluit. Een onderzoek naar een tweede voorwaardelijke accreditatie was derhalve niet aan de orde, aangezien dit zou neerkomen op het uitoefenen van een bevoegdheid die de NVAO juridisch niet toekomt.

De NVAO besluit het negatieve accreditatiebesluit te handhaven en stelt, met toepassing van artikel 38, § 1, 3° van het Reglement inzake de bestuursbeginselen van toepassing bij de besluitvorming door de NVAO, het oorspronkelijke negatieve ontwerpbesluit van 27 augustus 2025 definitief vast.”

De NVAO heeft aldus het wezenlijke bezwaar van het adviescollege beantwoord en voldoet op deze wijze aan haar bijzondere motiveringsplicht. Bovendien lijkt verzoekster geen belang te hebben bij een gemotiveerde weerlegging van eventuele andere onderdelen van het advies, aangezien dit overtoollige onderdelen zijn eenmaal is vastgesteld dat de eindbeslissing enkel negatief kon luiden.

23.5. De kritiek onder punt (i) is niet ernstig.

24.1. In punt (ii) voert verzoekster een “onjuiste rechtsopvatting” aan. Zij betoogt dat de stelling dat artikel II.170/18, § 4, 3°, CHO geen beoordelingsruimte laat, de bewoordingen ‘in redelijkheid besluit’ miskent.

24.2. Dit onderdeel valt samen met de bespreking van het eerste middel in samenhang met het vorige punt en mist om de aldaar uiteengezette redenen ernst.

25.1. In punt (iii) voert verzoekster de schending aan van het *fair play*-beginsel en van de rechten van verdediging omdat zij werd bestraft voor het niet-remediëren van gebreken die zij niet kon remediëren, nu de eerste review deficiënt was en die gebreken nooit als voorwaarden waren opgelegd.

25.2. Daargelaten of *fair play* kan worden gerekend tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur of tot de algemene rechtsbeginselen, toont verzoekster alleszins niet aan dat aan de voorwaarden is voldaan opdat tot een schending ervan kan worden besloten. Daarvoor is immers vereist dat het bestuur moedwillig onzorgvuldig handelt met als oogmerk verzoekster te belemmeren om haar rechten uit te oefenen.

25.3. De rechten van verdediging zijn behoudens anders luidend voorschrift enkel van toepassing in straf- en tuchtzaken en niet, zo lijkt, in het geval de NVAO oordeelt over het verlenen van een accreditatie.

25.4. De kritiek aangevoerd onder punt (iii) is niet ernstig.

26.1. In punt (iv) voert verzoekster “willekeur en schending van het eigen beoordelingskader” aan. De NVAO “herkwalificeerde” aanbevelingen van

de beoordelingscommissie tot voorwaarden en gebruikte ze mede als grondslag voor het negatieve besluit.

26.2. Wat dit punt – en ook de volgende punten (v), (vi) en (vii) – betreft wordt in herinnering gebracht dat overeenkomstig artikel 2, § 1, tweede lid, van het algemeen procedurereglement onder ‘middel’ dient te worden begrepen: “de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn.” Het middel moet voldoende duidelijk zijn, wat betekent dat het niet nodig is veronderstellingen over de juiste bedoelingen van de verzoekende partij te maken, waardoor in werkelijkheid de verwerende partij en de Raad van State ertoe gebracht worden het verzoekschrift op te stellen in de plaats van de verzoekende partij. Die uiteenzetting is een essentieel onderdeel van de inleidende akte omdat het de andere partijen toelaat zich te verdedigen tegen de grieven die ten aanzien van de bestreden beslissing worden aangevoerd en de Raad van State in staat stelt de gegrondheid van die grieven te beoordelen. Een uiteenzetting die beperkt is tot een opsomming van een aantal feiten en grieven kan niet worden beschouwd als een middel in de zin van artikel 2, § 1, eerste lid, 3°, van het algemeen procedurereglement. Evenmin is ontvankelijk, het middel dat enkel de schending aanvoert van een regel of beginsel, zonder nader toe te lichten hoe het bestuur door het aannemen van de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij die regel of dat beginsel heeft geschonden.

26.3. Verzoekster zet in dit punt (iv) op geen enkele wijze uiteen welke regel of welk beginsel zij geschonden acht. Zij vermeldt een “eigen beoordelingskader” dat is geschonden, maar werkt dit niet nader uit. Op welke wijze het “herkwalificeren” van aanbevelingen tot voorwaarden, willekeurig is, wordt niet toegelicht.

26.4. Punt (iv) bevat geen ontvankelijke wettigheidskritiek, zo lijkt, en is niet ernstig.

27.1. In punt (v) wordt “schijnmotivering en de schending van de materiële motiveringsplicht (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991)” aangevoerd omdat de NVAO uitsluitend negatieve elementen selecteerde en de positieve elementen buiten beschouwing laat, in strijd met “de in het beoordelingskader voorgeschreven holistische beoordeling”.

27.2. Verzoekster zet niet uiteen wát onder “de in het beoordelingskader voorgeschreven holistische beoordeling” dient te worden verstaan, wáár in de regelgeving een bepaling of beginsel is te vinden die of dat zulke “holistische beoordeling” voorschrijft, wélke “positieve vaststellingen” buiten beschouwing zijn gelaten, hóé dat verzuim vervolgens strijdig is met de materiële motiveringsplicht of met andere niet nader gepreciseerde rechtsregelen of beginselen en waaróm er sprake is van een “schijnmotivering”. Het valt niet aan de Raad van State toe om dit in haar plaats te doen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ hebben overigens betrekking op de formele motiveringsplicht en niet op de materiële motiveringsplicht.

27.3. Punt (v) bevat geen ontvankelijke wettigheidskritiek, zo lijkt, en is niet ernstig.

28.1. In punt (vi) spreekt verzoekster van een “onjuiste mechanische knock-outtoets, intern strijdig met de eigen motivering”. De NVAO claimt een “holistische benadering”, maar stelt tegelijk dat één enkele tekortkoming of voorwaarde volstaat voor een negatief besluit. Het ene sluit het andere uit.

28.2. Verzoekster laat ook in dit onderdeel na aan te geven welke regel of rechtsbeginsel zij geschonden acht en wat onder een “holistische benadering” dient te worden begrepen.

Hiervóór is de eindbeslissing van de NVAO aangehaald. In zoverre erin wordt opgemerkt dat de besluiten voortvloeien uit een “holistisch en beargumenteerd oordeel op basis van de bevindingen uit het gevoerde onderzoek”, preciseert de NVAO aansluitend:

“Elk van de onderliggende beoordelingselementen is dus essentieel voor het garanderen van de opleidingskwaliteit. Indien op één of meerdere van deze elementen ernstige tekortkomingen worden vastgesteld, kan dit volstaan voor een negatieve beoordeling, zelfs wanneer andere elementen wel aan de verwachtingen voldoen.”

Het is niet duidelijk of verzoekster eenzelfde opvatting aankleeft over de draagwijdte van het begrip ‘holistisch’. Zij weerspreekt evenwel niet deze opvatting.

Opgemerkt wordt in dat verband nog, dat in de negatieve accreditatiebesluiten van de NVAO zowel over de bachelor- als de masteropleiding wordt overwogen dat voor de NVAO het niet-remediëren van de voorwaarden uit het vorige accreditatiebesluit uit zichzelf al een voldoende grond vormt om te besluiten dat de kwaliteit van de opleiding niet op verifieerbare wijze is aangetoond en dat de NVAO al om die reden geen andere mogelijkheid heeft dan te komen tot een negatief accreditatiebesluit.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt *prima facie* dat enkel een negatief accreditatiebesluit kan worden genomen indien uit de nieuwe beoordeling blijkt dat de in het positief accreditatiebesluit met beperkte geldigheidsduur opgelegde voorwaarden, nog steeds niet zijn nageleefd en de kwaliteitseisen bijgevolg onvoldoende zijn geborgd.

De negatieve accreditatiebesluiten worden bijgevolg op het eerste gezicht gedragen door de vaststelling dat de in het vorige accreditatiebesluit opgelegde voorwaarden niet zijn geremedieerd. Door louter te stellen dat de “grondslag waarop de NVAO zegt te kunnen terugvallen, het negatieve besluit niet

[draagt], zodat de pluraliteit van motieven het besluit niet redt” toont verzoekster op het eerste gezicht de onwettigheid van deze overweging niet aan.

28.3. Punt (vi) is niet ernstig.

29.1. Voor zover verzoekster in punt (vii) stelt dat er een “evenwichtige afweging” van de positieve en negatieve aspecten ontbreekt en de NVAO zich een te beperkte rol toebedeelt, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoekster niet concreet ingaat op de beweerd positieve (en negatieve) elementen en volledig nalaat aan te geven welke regel of rechtsbeginsel wordt geschonden, het zodoende aan de Raad van State overlatend om uit haar betoog een middel te distilleren. Op welke wijze de NVAO zich een “te beperkte rol” toebedeelt en met welke regel zulks strijdig is, wordt evenmin toegelicht.

29.2. Het geschrevene onder punt (vii) lijkt niet ontvankelijk en is niet ernstig.

30. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster op het eerste gezicht niet de onregelmatigheid aantoont van de negatieve accreditatiebesluiten. Er is bijgevolg hoe dan ook geen reden om deze besluiten op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

31. Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

32. In een derde middel, “in ondergeschikte orde ten aanzien van het tweede middel”, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6, lid 1, en 13

EVRM en met artikel 160 van de Grondwet, en van het algemeen beginsel van de toegang tot de rechter. Zij licht dit toe als volgt:

“26. Uiteenzetting. Artikel 13 van de Grondwet waarborgt het recht op toegang tot de bevoegde rechter. Dat recht, dat eveneens wordt gewaarborgd door artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en door een algemeen rechtsbeginsel, vereist dat een administratieve beslissing kan worden onderworpen aan de controle a posteriori van een rechtscollege met volle rechtsmacht. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet worden geschonden wanneer aan een categorie van rechtsonderhorigen die rechterlijke controle wordt ontzegd die voor een vergelijkbare categorie wel openstaat, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

27. Toepassing – de rechtsbeschermingslacune. Primair betoogt de verzoevende partij, zoals in het tweede middel uiteengezet, dat de Raad de wetmatigheid van het onderliggende accreditatiebesluit incidenteel kan toetsen met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

Voor zover de Raad evenwel zou oordelen dat hij die toetsing niet kan verrichten omdat dat besluit, zoals in zijn arrest nr. 266.972 van 10 juni 2026, uitgaat van een verdrags- of buitenlandse overheid, beschikt de verzoevende partij tegen dat besluit – en tegen de daaruit krachtens artikel II.170, § 2, van de Codex Hoger Onderwijs automatisch voortvloeiende uitsluiting van de opleidingenlijst – over geen enkel effectief rechterlijk rechtsmiddel met volle rechtsmacht. De in de toelichtende nota bij het accreditatieverdrag in het vooruitzicht gestelde georganiseerde beroepsweg is daarbij nooit ingevoerd. Dat is geen abstracte hypothese: de verzoevende partij heeft die rechterlijke toetsing daadwerkelijk gezocht, en het door haar tegen het accreditatiebesluit ingestelde beroep is bij het voormelde arrest nr. 266.972 afgewezen bij gebrek aan rechtsmacht. Een rechtsmiddel dat op de onbevoegdheid van de aangezochte rechter strandt, is per definitie niet daadwerkelijk.

28. Ongelijke behandeling en verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag. Aldus wordt de verzoevende partij anders behandeld dan de rechtsonderhorigen die, geraakt door een administratieve rechtshandeling met rechtsgevolgen in de Belgische rechtsorde, wél over de controle a posteriori van een rechtscollege met volle rechtsmacht beschikken — zoals de instelling waarvan de Vlaamse overheid de erkenning intrekt, welke beslissing volgens het Grondwettelijk Hof het voorwerp kan uitmaken van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Dat verschil in behandeling raakt de essentie van het recht op toegang tot de rechter en is niet redelijk verantwoord. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 32/2026 van 19 maart 2026, op verwijzing van de Raad van State, geoordeeld dat een wetskrachtige bepaling die de Raad van State daadwerkelijk belet uitspraak te doen over een beroep tot nietigverklaring van een handeling met rechtsgevolgen, niet bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Verzoekster vraagt de Raad van State om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, waarvan zij de formulering voorstelt.

Beoordeling

33. Het derde middel vertrekt van de aanname dat “de Raad [...] zou oordelen dat hij die toetsing [van een accreditatiebesluit] niet kan verrichten omdat dat besluit [...] uitgaat van een verdrags- of buitenlandse overheid”.

De verwerping van het eerste en het tweede middel steunt evenwel niet op zo een aanname. Ze werden beide als niet ernstig verworpen zonder dat de Raad van State zich principieel heeft moeten uitspreken over zijn bevoegdheid om de wettigheid van accreditatiebesluiten hetzij rechtstreeks, hetzij onrechtstreeks op grond van artikel 159 van de Grondwet te toetsen.

Nog daargelaten dat een verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof op zich niet bestaanbaar lijkt met het dringende karakter van de schorsingsprocedure, is het derde middel bijgevolg voorbarig en om die reden alleen al niet ernstig te noemen.

34. Daarnaast laat verzoekster de mogelijkheid tot een verweer bij de gewone rechter onbesproken.

D. Slotsom

35. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken op dertig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren